

Bilag 21.

ASSURANDØR-SOCIETETET

København, den 13. januar 1967.

I anledning af det af finansministeren den 12. oktober 1966 fremsatte forslag til „Lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat)“, genfremsat den 7. december 1966, ønsker Assurandør-Societetet under henvisning til det i lovforslagets § 25 foreslåede standardfradrag at fremkomme med nedenstående bemærkninger til belysning af et sådant standardfradragets virkninger for skattepligtige med fradragsberettigede forsikringsudgifter.

Standardfradraget er i lovforslaget ansat til et fast beløb på 1.800 kr. for gifte mænd, der er sambeskattet med hustruen, og til 1.200 kr. for andre skattepligtige personer, dog således at der *ikke* indrømmes standardfradrag, hvor den skattepligtige selv eller personer, med hvem han sambeskattes, har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. Det faste standardfradrag vil endvidere være at opfatte som et mindstefradrag, idet den skattepligtige, såfremt han godtgør, at summen af de fradrag, som standardfradraget træder i stedet for, overstiger det faste standardfradrag, får indrømmet det således godtgjorte større fradrag.

Ifølge lovforslaget og de dertil knyttede kommentarer skal visse fradrag holdes uden for standardfradraget, såsom fradrag for underskud af 1- og 2-familiehuse og fradrag for underholdsbidrag m. v.; derimod skal standardfradraget bl. a. træde i stedet for fradraget for udgifter til kapitalforsikringer, sygekasse, sygeforsikring m. v. og fradraget for udgifter til visse renteforsikringer.

På denne baggrund må societetet gøre opmærksom på, at lovforslaget — ved at hjemle fradragsret for forsikringsudgifter,

uanset om sådanne udgifter overhovedet er blevet afholdt eller ej — på afgørende måde afsvækker den tilskyndelse, som de hidtidige skattelove har indebåret til etablering af en hensigtsmæssig forsikringsdækning. Indførelsen af et standardfradrag vil nemlig rent faktisk betyde, at der fremtidig ikke gives fradrag for de forsikringsudgifter, der kan rummes inden for standardfradraget, og at dette kommer til at virke som en forhøjelse af skatteskalaernes bundgrænser. Denne forringelse af de forsikredes skattemæssige stilling vil i første række ramme de forsikrede, hvis økonomiske forhold kun tillader etablering af en mere beskedne forsikringsdækning, og derigennem give lovforslaget social slagside.

Lovforslaget vil således få virkninger, der ganske strider mod den siden 1922 i dansk skattelovgivning bestående regel om skattefradrag for livsforsikringspræmier, en regel, som henimod et halvt århundrede er blevet fast forankret i befolkningens bevidsthed. Denne regel var netop begrundet i et socialt ønske om, som det ved lovforslagets forelæggelse blev udtalt, „at fremme lysten til forsørgelse af sig selv og familie“, et ønske, som i dag må anses for at have fuld så stor vægt som dengang, hvilket bl. a. ses af den betydelige interesse, som gruppelivsforsikring har vakt ikke mindst inden for faglige organisationer. Ikke blot vil lovforslaget — som ovenfor nævnt — afsvække tilskyndelsen til at etablere en hensigtsmæssig forsikringsdækning for egen regning, men det kan endog befrygtes, at lovforslaget vil tilskynde de skattepligtige til at ophæve allerede tegnede forsikringer og derigennem anvende opsparingsmidler til udvidet forbrug. Disse virkninger må fra et samfundsmæssigt synspunkt anses for så meget